

Beliefde Broeders en Zusters in Christus!

Na lange en ernstige overwegingen verkeer ik thans in de noodzakelijkheid, mij langs dezen weg tot U te wenden in een herdelijk schrijven van verklaring en opwekking.

In dit historisch oogenblik moet ik als vanzelf wel denken aan het verleden, dat achter ons ligt. Zondagnmiddag 28 Sept. 1924. Eene stampvolle kerk. Ik deed intrede met Gal. 6:14. Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus, door welken de wereld mij gekruisd is en ik der wereld. Zondagnmiddag 25 Maart 1945. Gedachtenispredicatie 25 ambtsjubileum. Text 2 Cor. 4:7. Maar wij hebben dezen schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God en niet uit ons. De blijken van meeleven, die wij in dien hangen oorlogstijd uit uw midden hebben ontvangen, hebben ons zeer verkwikt. Eene lange reeks van jaren heb ik door Gods genade in uw midden in getrouwheid mogen arbeiden, al was het met veel gebrek. Hoe menigmaal heb ik van den kansel het woord der genade mogen verkondigen. Hoe menigmaal hebben wij samen aangezeten aan den verbondsdisch, keer op keer heb ik het sacrament van den heiligen Doop mogen bedienen, talloze huis- en zieken bezoeken heb ik mogen afleggen, vele van onze dierbare dooden heb ik mede mogen uitdragen. Ik was ten met U in vreugde en smart.

En nu Sept. 1945: de vrijmaking! Met verwondering vingten velen uwer zich misschien af, of ik plotseling veranderd ben en met de Gereformeerde belijdenis gebroken heb. Gemeente, ik moet verklaren, dat ik niet veranderd ben, dat ik in hart en nieren een Geref. predikant wensch te blijven, en eenmaal op Gods tijd als zoodanig hoop te sterven. Maar dit is mijne vaste overtuiging, dat de eischen der Gen. Synode ten aanzien van de belijdenis veranderd zijn. Met dwingend gezegd wordt van mij geëischt, dat ik in heel mijn ambtelijken arbeid mij laat beheerschen door de uitspraak, dat het zaad des Verbonds krachtens de belofte Gods is te houden voor wedergeboren, totdat bij het opwassen uit hun leer of wandel het tegendeel blijkt. Deze uitspraken moet ik blijkens Toelichting en Praeadvies zóó zien, dat naar het woord des Heeren de kinderen **IN DEN REGEL** reeds zijn weder geboren vóór hun Doop en dat de Doop is teeken en zegel van die **REEDS UITGEWERKTE** wedergeboorte in de kinderharten.

Dat kan ik niet aanvaarden, omdat dit niet uitdrukkelijk door het woord van onzen God geëischt wordt. Van harte stem ik in met de stelling die voor een 40 tal jaren in dezen vorm werd verkondigd en verdedigd, dat volgens de belijdenisschriften de sacramenten niet beteekenen, wat bij het kind aanwezig is, en dat ook niet bezegelen, maar dat zij beteekenen en verzegelen de beloften van het genadeverbond, die de Heere aan de Bondskinderen — en dat zijn volgens de schrift **AL** de kinderen der gelovigen heeft toegeëerd. De leer der Synode gaat uit van de verborgen dingen, terwijl de apostel Paulus ons in 1 Cor. 4:6 vermaant, nie's te gevoelen boven hetgeen geschreven is. Deze Synodale leer is bindend gesteld, en van elken ambtdrager wordt geëischt, hij niets daartegen leren zal, er anders in zijn ambt niet gehandhaafd kan blijven.

Zoover is het dus gekomen, dat terwijl in 1905 de A opvatting geacht werd met de belijdenis overeen te stemmen, ze nu wordt gebannen en voor B opvatting de alleen heerschappij wordt op geëischt. Zoover is het gekomen, dat tientallen ambtdragers die trouw waren in de uitoefening van hun ambt en zij onvoorwaardelijk onderwerpen aan Gods Woord en de daarop gegronde Formulieren van Eenigheid zijn geschorst.

Daarbij heeft de Synode het recht der plaatselijke kerken volkomen miskeid en deschriftuurlijke beginselen van het kerkrecht zóóls deze beginne en zijn neergelegd in eene kerkenoedening, met voeten getreden. Buiten eenig verband met de plaatselijke kerken en zoo geheel in strijd met art. 79 der K. O. heeft de Synode tucht geoefend. Van de Avondmaalsfel worden gewerd ambtsdragers en gemeentelieden, aan wie Christus eene plaats geeft. Diep heb ik gevoeld, dat ik door het dulden van al dit onrecht ten slotte deelgenoot word van het hierin bedreven kwaad. Ik kan onmogelijk de toegepaste tucht als wettig erkennen en blijf de geschorste en afgezette ambtsdragers kennen als door Christus niet geschorst en afgezet.

Diep heeft het mij bedroefd, dat de kerkeraad mijn voorstel niet heeft aanvaard en uitgesproken heeft, zich ondanks al het bovengesande toch achter de Synode te willen blijven stellen. Ik kan dat niet, omdat ik het niet mag.

Van de broeders en zusters, die meenen, dat zij mij op den weg der gehoorzaamheid niet kunnen volgen neem ik afscheid met weemoed in mijn hart. Het scheiden valt zwaar, en met dankbaarheid denken wij aan het goede, dat wij in den loop der jaren van U mochten ontvangen. Al scheiden in kerkelijk opzicht onze wegen, laten wij elkander in het gebed blijven gedenken.

De Heere geve, dat in Zijne gunst in den weg van waarheid en recht na scheiding weer vereniging moge volgen; dat uit deze geweldige dingen het goede moge voortkomen voor Zijne strijdende gemeente. De broeders en zusters, die mij op den weg der gehoorzaamheid volgen, moeten weten, dat ik Zondag a. s. hoop te preeken in het gebouw bij Calé v. d. Zwaag om 10 uur des morgens en 3½ uur namiddags. Geve de Heere ons allen de genade, om Hem alleen te volgen, hoe moeilijk ook de weg moge zijn. En ons alier hulp zij in den naam des Heeren, die hemel en aarde gemaakt heeft.

Uw predikant
Ds. H. DROST